

ur×sin×ko, sålunda för 7 runor. 44 o har två bst på h. sidan av hst, riktade snett uppåt. Intet sk efter 45 n. 63 i är tydligt, saknar bst. Intet sk efter 67 þ. 73 a har möjligen en kort bst på v. sidan om hst.

Om namnet *Vikatill* se U 22, om *Assurr* (*Ossurr*) U 167. I lakunen efter 10—13 *usur* har säkerligen en tredje broder (eller en syster) varit nämnd.

44—64 *on furs×uti×mip×ala×skibin* översättes av Peringskiöld: »hvilken uthom lands omkom med alla Skepen». Likaså P. Dijkman och N. R. Brocman. Den senare tänker sig dock, ovisst på vilka grunder, den möjligheten, att de sista orden rättare skulle vara att läsa *ainu skibi* (på grund av tryckfel eller förbiseende står: *niauskibi*); »så blifwer Meningen, at Östen med et Fartyg allena förgåts, och det ute i främmande Farwatn, som våre Förfäder för ofwannämnda Orsaker besökt». Stephens framhåller, att *ala* icke kan vara ack. pl. neutr. och sålunda *skibin* icke betyda 'skeppen'. Det är i stället ett femininum, en motsvarighet till isl. *skipan*, f., som bl. a. betyder 'Besättning paa Fartoi, Mandskab'. *mip×ala×skibin* betyder alltså »med hela skeppsmanskapet (besättningen)». Innebörden är alltså densamma som i inskriften på en runsten från Nylarsker, Bornholm (DR 379): *truknapi han uti meþ ala skibara* »han drunknade utomlands med alla skeppsmännen». *ala* här och i U 349 är därför en form av adjektivet *allr*, icke gen. sg. av mansnamnet *Ali* (*Alli*). Bugge ansluter sig till denna tolkning, med tillägget, att *skibin* sannolikt är felläst för *skiban*.

Brate och Bugge förmoda, att senare delen av inskriften är avfattad i metrisk form:

hann fors uti með alla skipan.

350. Solsta, Frösunda sn.

Pl. 29.

Litteratur: E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 76, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildning: Brate foto 1904 (ATA).

Ristningen finnes på övre sidan av ett stort stenblock i östra kanten av en beteshage omedelbart S om gården Solsta, omkr. 170 m. SV om mangårdsbyggnaden, omkr. 150 m. S om U 351. Hagen är full av gravhögar och stensättningar.

Ristningen har blivit upptäckt först år 1899, enligt uppgift i samband med att man fällde ett träd, vars grenar hängde ned över stenblocket. Den undersöktes första gången av Brate år 1904.

Gråvit, finkornig granit. Den ristade ytan sluttar i ung. 45° vinkel. Den övre kanten ligger ung. 1,20 m., den nedre ung. 0,80 m. över marken. Ristningens längd 1,76 m., bredd 1,14 m. Ristningen är tämligen djupt huggen. Den är överallt tydlig och väl bevarad.

Inskrift:

+ **biorn · uk · askeir · lata + reisa · stein · eftir · faþur · sin · uk · lok · aftir faþurs · faþur urikia**
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

Biorn ok Asgæirr lata reisa stein æftir faður sinn ok lok æftir faðursfaður Orøkia.

»Björn och Åsger låta resa stenen efter sin fader och **lok** efter [sin] farfader Orökja.»

Till läsningen: Tydligt stungna äro 11, 19, 25, 28 e. Däremot äro icke stungna 10, 44 k, 62 i. Sk finnes efter 36 r och 54 s; däremot icke efter 48 r och 59 r. Inskriftens alla f-runor ha den för Visäte karakteristiska typen, där nedre bst ej är dragen upp till slinglinjen.

Namnet *Asgæirr* är i runinskrifterna icke så vanligt, som man skulle kunna tro. Det är belagt, utom här, i L 97 Vigby bro, Dalby sn, L 239 Gränsta, Knutby sn, L 564 Skottsilla, Knivsta sn, L 702 Vekholms kyrka, L 714 Enköping, L 736 Väckby, Enköpings-Näs sn, L 794 Hässelby, Harbo sn; L 1040 Hammarön (Värml.)(?), L 1073 Svalesmoen, Njurunda sn (Medelpad), L 1395 Fölene sn (Västergötl.). Om mansnamnet *Orøkia* se Sö 205. Namnet står här, märkligt nog, i nominativ i stället för såsom väntat i akkusativ. Förmodligen har ristaren tänkt sig det som predikativ i en sats *Hann het Orøkia*. Jfr U 200.

Oklart är 42—44 **lok**. Av allt att döma är det ett kvinnonamn. Något sådant är emellertid icke känt, varken från runinskrifterna eller från litterära källor. Fonetiskt är **lok** mångtydigt. Brate tolkar det som *Laug Lög*, men det förefaller osannolikt, att Visäte skulle ha återgivit **au** med runan **o**, och ett enkelt *Laug* (fsv. *Lögh*) är f. ö. okänt (däremot vanligt som senare led i sammansatta kvinnonamn). **lok** är dotterdotter till Orøkja och förmodligen dotter till Björn eller Åsger.

Om formen (ack.) *faðursfaður* se U 336. Jfr *faðurfaður* U 241.

Ristningen är, såsom redan Brate har antagit, utan tvivel utförd av Visäte. Härpå tyder såväl ristningstekniken och ornamentikens detaljer som runornas former (märk särskilt **f**-runan), bruket av **ei** i **askeir**, **reisa**, **stein**, och inskriftens formulering.

351. Solsta, Frösunda sn.

Pl. 30.

Litteratur: E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 75, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildning: Brate foto 1904 (ATA).

Ristningen finnes på den uppåtvända sidan av en jordfast sten i hagen V om gården Solsta, omkring 75 m. från mangårdsbyggnaden och lika långt SÖ om järnvägen Stockholm—Rimbo, omkr. 150 m. N om U 350. Stenen är ganska tjock, och sannolikt har den aldrig varit rest. Ristningen går nämligen nedtill ganska nära stenens kant, och fotstycket blir alltför kort för att kunna bära den mycket tunga stenen. Strax i närheten är en bergknalle, och det förefaller icke omöjligt, att stenen en gång har hört till detta berg. Den synes passa in i ett hak i berget.

Ljusgrå, finkornig granit. Stenens längd 1,90 m., bredd (nedtill) 1,70 m.; ristningens längd 1,54 m., bredd 1,40 m. Stenen är kullrig, men den ristade ytan är tämligen jämn. Ristningen är tämligen djupt huggen; den är överallt tydlig och väl bevarad.

Ristningen har liksom U 350 blivit upptäckt omkring år 1899, efter vad som uppgivits för Brate, genom att hästar, som betat i hagen, sparkat undan mossan på stenblocket.

Inskrift:

• ketil • lit • reisa • stein • aftr • faður • sin • uistein • auk • uikr • kop hialbi • ant hans •
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
 bona sin •
 65

Kætill let reisa stein æftir faður sinn Vistæin ok Vig[æ]r[ðr] — Guð hialpi and hans —
 [at] bon[d]a sinn.

»Kättill lät resa stenen efter sin fader Visten och Vigård efter sin man. Gud hjälpe hans ande.»

Till läsningen: 2 **e** är tydligt stunget; likaså 10, 16, 35 **e**. Däremot icke stungna 43, 45 **k**. 3—4 **ti** äro mycket skadade; av 3 **t** finns blott v. bst och hst:s nedersta del i behåll. 11 och